

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **B. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, čj. CPR-21406-3/ČJ-2014-930310-C243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, čj. 4 A 6/2015-34, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2015 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 25. 11. 2014, čj. KRPA-410902-19/ČJ-2014-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Současně jí byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území, a to třicet dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se blanketní kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odůvodnila závažnou újmu spočívající v nutnosti vycestovat z území České republiky, neboť zde má

rodinu, svého otce a nezletilé dítě. Povinnost vycestovat by tak pro ni znamenala zásah do soukromého a rodinného života.

[5] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil. Správní vyhoštění bylo uloženo z důvodu neoprávněného pobytu stěžovatelky na území České republiky, její další pobyt na území je proto v rozporu s veřejným zájmem. Na území České republiky by se měli zdržovat pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád. Má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění při zjištění neoprávněnosti pobytu opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání (resp. po jeho projednání). Další legalizací pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení je bezdůvodně prodlužována doba jejich dalšího pobytu na území ČR, během které se cizincům nabízí, aby např. prostřednictvím svých vazeb na území (zintenzivněním zájmu o potomky, navázáním vztahu, počtím dítěte, ovlivněním svědků atd.) dosáhli důvodnosti aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života.

[6] Před samotným posouzením tohoto návrhu Nejvyšší správní soud k institutu odkladného účinku uvádí následující. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů uvedených v ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na jeho osobě a situaci. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto ona. Musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatelka v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro ni byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[9] K první podmínce přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud v kontextu správního vyhoštění vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-26. V tomto rozhodnutí nejprve uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení plyne i závazek procedurální, a to že zásah do práva dle čl. 8 Úmluvy musí vyplývat ze spravedlivého rozhodovacího procesu. Právo na spravedlivý proces zaručuje i právo účastníka vystupovat v řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Dále soud konstatoval, že *„je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* (obdobně i např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100). Přiznání odkladného účinku je pro ochranu práv stěžovatelky nezbytné i z důvodu zajištění možnosti její účasti na dalším řízení v situaci případného zrušení rozhodnutí městského soudu nebo rozhodnutí správního orgánu a vrácení některému z těchto orgánů k dalšímu řízení. Zásah do práv stěžovatelky by tedy byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Stěžovatelka navíc poukázala na své rodinné vazby na území České republiky, je proto naplněn i požadavek na respektování soukromého a rodinného života.

[10] Naproti tomu nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoli újmu jiným osobám. Soud tedy došel k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[11] Pokud jde o druhé kritérium, totiž možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008 – 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS či výše citované usnesení čj. 1 Azs 160/2014 – 26). Jak již bylo výše uvedeno, na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný - nízký“ by újma způsobená stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku byla podstatná. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Žalovaný poukázal na nesporný důsledek přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy pozastavení výkonu správního rozhodnutí. V obecné rovině popsal, proč je prodlužování doby pobytu cizinců, jímž bylo uloženo správní vyhoštění, nevhodné a negativní, zejména z důvodu zesílení

jejich vazeb na území České republiky. Neuvedl však žádná rizika vztahující se k osobě stěžovatelky, mající povahu narušení bezpečnosti státu či jiné závažné důvody vylučující přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že nepřiznání odkladného účinku v daném případě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelce vyhověl a její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, čj. 4 A 6/2015-34, rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, čj. CPR-21406-3/ČJ-2014-930310-C243, i rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 25. 11. 2014, čj. KRPA-410902-19/ČJ-2014-000022. Soud však připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Současně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu